

JOAN F. MIRA

“La guerra del Sudan, la guerra del Kurdistan, la guerra de Txetxènia, les guerres de Ruanda, de Burundi, del Congo, de Libèria, de Sierra Leone, de Sri Lanka, d'Angola, del nord de Birmània, i aturem ací la llista, que és més llarga. Són guerres que han fet milions de víctimes, com al Sudan, o centenars de milers, desenes de milers. Però no compten”

Contra la guerra?

“Obligant-nos a fer allò que John Le Carré no vol anomenar una guerra sinó més aviat ‘una operació de policia, atroç, necessària, degradant’, podríem afirmar que Ossama bin Laden ha guanyat ja moltes batalles. Els bombardeigs, que no sabrien fer distinció entre culpables i innocents, l’eventual psicosi que podria apoderar-se de les nostres societats perquè no se senten ja a l’abric de cap sorpresa mortífera, la pertorbació profunda de les nostres economies, ja amenaçades abans de l’11 de setembre: és exactament el que desitjava Bin Laden. És el que ja obtingut.” Això escrivia no fa molts dies el més il·lustre periodista d’esquerres de França, Jean Daniel. I afegia, cosa que com més va més clara apareix a qui la vulga veure, que l’objectiu final de Bin Laden és “soldar, en l’escàndol i la desgràcia, la majoria de les opinions públiques musulmanes, per llançar-les contra els seus propis governs.” També ha aconseguit un parell de coses més. La primera és que no solament una gran part dels musulmans del món es pose al seu costat, o com a mínim el justifique i el “comprengui” (més del 80% de la població del regne de Marroc, segons una enquesta: bona gent, poc amants dels extremismes), el considere l’espasa d’Al·là, el venjador de la injustícia teològica, etcètera, sinó que una proporció considerable de cristians, excristians i ateus dels països d’Europa es lliure una vegada més als delicats plaers evangèlics de l’autoflagel·lació, la penitència pels propis pecats, l’acceptació del càstig merescut i el perdó incondicional de l’enemic, encara que siga un enemic implacable que declara en veu alta cada dia la intenció de rebentar-nos la galta dreta com ha fet amb l’esquerra. Molt bé, són diferents maneres de guanyar el paradís: uns morint en la guerra sagrada, màrtirs selectes, i uns altres demanant que no els fem front, que parem l’altra galta, que siguem tots amants de la pau. La segona cosa que ha guanyat el senyor Ossama és que el planeta sencer pense només en els morts de Nova York o de Kabul, en la guerra puntual d’aquests dies, i que oblidem totes les altres guerres, els altres morts, els infinits desgraciats del món, víctimes de menor categoria. Però aconseguir això era molt més fàcil.

Era més fàcil perquè ja fa molt de temps que els anomenats “occidentals”, és a dir –una altra vegada– els catòlics i excatòlics, evangèlics, marxistes i ex-marxistes, globals o antiglobals, tenim l’hàbit regular (injustícia infinita i duradora) de no fer el mínim cas, ni mostrar la mínima compunció, solidaritat o qualsevol altra virtut, cristiana o laica, davant de tota aquella guerra, massacre o agressió que no siga obra del que conscientment o inconscientment considerem el nostre bàndol. M’explicaré. Al món, els últims vint o vint-i-cinc anys, hi ha hagut, o hi ha encara, multitud de conflictes brutals, immensament més sagnants i destructius que aquest d’Afganistan o, posem per cas, que el recent de Kosovo. La guerra del Sudan, la guerra del Kurdistan, la guerra de Txetxènia, les guerres de Ruanda, de Burundi, del Congo, de Libèria, de Sierra Leone, de Sri Lanka, d’Angola, del nord de Birmània, i aturem ací la llista, que és més llarga. Són guerres que han fet milions de víctimes, com al Sudan, o centenars de milers, desenes de milers. Però no compten: no hi són directament implicats ni els Estats Units ni l’OTAN, i per tant no compten per a la protesta. No hem eixit al carrer, ni a Barcelona ni a Berlín, a demanar que s’aturen. No he vist gent a València ni a Londres demanant pau per als milions d’africans innocents, que són les víctimes massives d’aquesta última dècada. Uns centenars d’afganesos morts mereixen la nostra compassiva indignació, i em sembla indiscutible: la mereixen. Els milions de morts de la resta del món pareix que no mereixen res. Perquè massa sovint no ens mou la pietat pels humans, ens mou la ideologia. Només una determinada ideologia.